

GABRIELLA
SANTOS DE LIMA

Planoucí
OBLAKA

NEBE VE TVÝCH
BARVÁCH

ROMÁN

Planoucí

OBLAKA

© 2021 Piper Verlag GmbH, München/Berlin

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Frolíková, 2022

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2798-8 (pdf)

GABRIELLA SANTOS DE LIMA

Planouci

OBLAKA

Pro R. Saudade.

Jako Ever.

Prostě vždycky.

Umění není nikdy hotové,
pouze odložené.

Leonardo da Vinci

Playlist:

How Big, How Blue, How Beautiful (Florence + The Machine)

Wolves (Phosphorescent)

Famous Blue Raincoat (Leonard Cohen)

Baby Behave (Fil Bo Riva)

There Is a Light That Never Goes Out (The Smiths)

AA (The Neighbourhood Watch)

Take Care (Florence + The Machine)

Two Weeks (Grizzly Bear)

Paris (The 1975)

Conrad (Ben Howard)

Beneath the Surface (Demons of Ruby Mae)

St Jude (Florence + The Machine)

17 (Youth Lagoon)

American Boy (Kraków Loves Adana)

Blinding (Florence + The Machine)

Demon Host (Timber Timber)

Pale Blue Eyes (The Velvet Underground)

Dreaming of You (Cigarettes After Sex)

The End of the Affair (Ben Howard)

Looking Too Closely (Fink)

Asleep (The Smiths)

Not The Same Anymore (The Strokes)

Colors (Halsey)

Depth Over Distance (Ben Howard)

Skinny Love (Bon Iver)

Trees (Twenty One Pilots)

Rudá oblaka

Byl konec prosince. Stalo se to v pondělí. V pondělí třicátého. V úvodu posledního týdne roku, který začal jen proto, aby rychle utekl. Jen proto, abych ve svém kalendáři den co den křížkem odškrtovala dobu zbývající do dne, kdy konečně praštím s prací, což Lilah označovala jako pouhé čtyřiaadvacetihodinové čekání. Jako život zastavený tlačítkem „Pauza“. A to je prý sakra škoda, protože těch křížků už jsem udělala vážně hodně. Tisíc šedesát sedm, abych byla přesná. Možná měla pravdu. A možná ne. Když jsem vypočítávala, kolik dní ještě zbývá do prvního září, čekání to rozhodně nebylo. Byl to život v těch nejvysněnějších barvách, divoký tlukot mého srdce, které jako by se chtělo každým okamžikem rozletět. Vysoko vzhůru, výš a ještě výš, až do nebe, dokud úplně nezmizí z dohledu.

To pondělí, kdy jsem ho potkala, jsem stála pod červeně zbarvenými oblaky. Nekonečnou věčnost pozoroval obraz před sebou. Naprosto zasněně. Co je to za blbečka, pomyslela jsem si, ale přesně tam, na Heathrow, s duněním stoupajících letounů v uších a s unavenými myšlenkami v hlavě, se to stalo.

Kapitola 1

Olivia

JEŠTĚ 246 DNŮ

Moje nejlepší kamarádka Lilah si to ke mně rázovala s jednoznačným záměrem. Poznala jsem to na její chůzi, cílené, přesné, jako když kráčí vojačka ve střevíčkách. Zkušeně si probíjovávávala cestu letištní džunglí a uniforma v barvě královské modři jí přitom sloužila jako neproniknutelné brnění.

Než ke mně došla, zírala jsem na svůj odraz v černé obrazovce laptopu před sebou. Nekonečně husté vlasy, pihy, k smrti unavené oči. A zcela vzhůru, napadlo mě.

„Věděla jsem, že jsi tady,“ prohlásila.

„Protože jsem ti to psala, Sherlocku.“

Lilah nepotřebovala žádnou pobídku a rovnou si se svým *coffee to go* přisedla k mému stolu.

Kavárna Starbucks na třetím terminálu byla jako obvykle plná. Pestrobarevná zavazadla, pobíhající děti a turisté, kteří nad veganským banánovým chlebíčkem štěbetají cizími jazyky. A já, která jsem posledních dvaadevadesát minut tūkala do klávesnice slova, abych je vzápětí zase vymazala. A teď i Lilah, svírající v prstech černý bambusový hrnek, dárek od jejího bráchy Deana, s barevnými třpytkami a obrázkem hvězdné konstelace Lilina znamení horoskopu. Blíženci, neustále v pohybu, kreativní a neposední.

„Co mě štve ještě víc než jet v uniformě na Heathrow metrem?“ zeptala se a lokla si kávy.

„Jet v uniformě na Heathrow autobusem se třemi přestupy, protože řidiči metra stávkují.“

„Moc snadný.“ Očima naznačila směrem k mému laptopu. „Kolik mám pokusů? Tři?“

„Obě víme, že ti jeden stačí.“

„Píšeš ten motivační dopis k žádosti o stipendium Emilie Grahamové,“ řekla, čímž měla na mysli prázdný wordový dokument nazvaný *Greenova Olivia CV*, který mě doháněl k šílenství. „Jasně že mi stačí jeden pokus. Proč bys tu jinak po nočním letu ještě seděla? Ne, vůbec nemáme v Shoreditch byt. Víš přece, tam, kde stojí tvoje postel a kde pan Odnaproti nehodlá svým nočním jednorázovkám poskytnout ani špetku soukromí v podobě žaluzií.“

Při slově „postel“ mi začalo tepat ve spáncích.

June, Lilah a já jsme nebyly jen nejbližší přítelkyně a kolegyně letušky u společnosti LondAir, ale i spolubydlící. Pronajaly jsme si byt ve staré zástavbě v ulici Swanfiled Street. Tři pokoje a obývací propojený s kuchyní. Sedmdesát čtyři metrů čtverečních plných kytek a chaosu.

„Přistála jsem z Porta ve dvanáct,“ zamumlala jsem. „Plánovaný přílet byl krátce po devátý, ale měli jsme tři hodiny zpoždění a –“

„Tři hodiny? Hustý. Přesto to nevysvětluje, proč jsi ještě tady. I kdybys snad po své téměř noční směně chtěla ještě pracovat na tom textu.“

S hlubokým povzdechem jsem sáhla do kabelky a vytáhla Sam Druhou, která byla stejně jako její předchůdkyně středně velkým modelem diáře značky Smythson. Důkazy jsou vždycky lepší než výmluvy, takže jsem nalistovala dnešní stránku.

Začít pracovat na textu ke stipendiu a připravit si materiály na doučování.

„Jestli teď pojedu domů, moje sebedisciplína je v háji a já odpřísáhnu svojí postýlce, že už ji nikdy v životě neopustím. A dost možná to budu myslet vážně. A bude mi úplně fuk, jestli jsem splnila úkoly na svém seznamu.“

A to nejde.

A to Lilah věděla.

Samozřejmě jí přišlo úplně ujetý, že s textem začínám čtyři měsíce před uzávěrkou. Nicméně za zvláštní považovala třeba i to, že si pro sebe mumlám prvočísla, když jsem nervózní.

„Livy, Livy, Livy...“ zopakovala třikrát moje jméno a zabalila vše do hlubokého a bezradného povzdechu.

Livy, Livy, Livy...

Co tady děláš? Ty nejsi vzhůru.

Lilah nebyla jediná, kdo moje jméno tak naléhavě opakoval. Hlas, který se ozýval v mojí hlavě, byl po probdělých nocích to nejhorší. A bylo jedno, jestli se zrovna snažím usnout, nebo napsat nejdůležitější text svého života. Jasně že nejsem vzhůru. Představovala jsem prototyp chodící ospalosti, zombie s divoce bušícím srdcem, protože srdce někdy tluče jako o závod, když tělu chybí dostatek spánku.

„Nekoukej na mě takhle.“ Poplácala jsem Lilah po hřbetu ruky. „Už jen dvě stě čtyřicet šest dnů, pak bude po všem.“

„Jsi blázen.“

Rty se jí protáhly do úsměvu. Lile stačilo jen lehce nadzdvihnout koutky a v jejím obličejí se rázem rozzářilo slunce. Jako by někdo stiskl nějaké tlačítko, dokonce i ušní boltce se jí rozsvítily a všechno kolem bylo najednou zářivější. Když jste seděli naproti ní, začalo vás to dokonce i hřát. Jenže tentokrát byl její úsměv kapánek jiný.

Byla jsem tak pohroužená do vlastních myšlenek, že jsem málem nezaregistrovala, že mi vytrhla Sam z ruky a loví z kabelky propisku. V rekordním čase do diáře naškrábala pár řádek a pak

mi ho přistrčila zpátky. Kritickým pohledem jsem sklouzla k jejímu zápisu.

Pojedu domů, vyspím se, a až se probudím, sepišu si seznam novoročních předsevzetí, která se vůbec nebudou týkat mých velkolepých plánů: být spontánní, vrhnout se do dobrodružství, užívat si svobody. Koupat se nahá. Někam si vyrazit. Jen tak si zajet k moři. Neodhánět od sebe lidi na první dobrou. Minimálně jednou za den poděkovat Lile za její skvělé nápady.

„Koupat se nahá? Dobrodružství? Jen tak si zajet k moři?“ četla jsem se sraštlým obočím nahlas.

Ještě jsem to ani nedořekla a Lilah se zvedla.

„Co je psáno ve tvém seznamu úkolů, je přece zákon, nebo snad ne?“ Uhladila si vlasy. „Já vím, já vím, zní to jako klišé. *Pozor, pozor, zvýšené nebezpečí patosu!* To by prohlásil můj profesor, jenže ten teď nic neprohlašuje, protože jsou prázdniny. Takže... *Opravdu ráda* bych s tebou teď probírala ta předsevzetí, ale musím běžet. Abych nakonec ještě nepřišla pozdě a nedostala od vedoucí kabiny parádní zpětnou vazbu.“ Letmo protočila panenky. „Možná by ti mohla pomoci June, jestli není zrovna u táty. Každopádně se s ní uvidíš zítra ráno v letadle.“

Místo odpovědi jsem jen zírala na její poznámky. „Koupat se nahá?“ zopakovala jsem znovu s odporem v hlase.

„Nemusíš přece brát všechno úplně doslova.“ S očekáváním si mě prohlížela. „Copak, copak? Žádné novoroční objetí na rozloučenou? To je přece to nejmenší, co pro mě můžeš na oplátku udělat, když už jsem tě tady našla.“

„Chtěla jsi na mě navlíknout ty novoroční předsevzetí. Kvůli tomu jsi přišla. Poznala jsem to mimochodem na tvou chuť. A kromě toho, Nový rok je až pozítří.“

„No a? Tak dělej, obejmi svou nejlepší kámošku naposledy v tomhle roce!“

Tentokrát se Lilah usmála naprosto nevinně, beze stopy potutelnosti. Ve svém typicky bledém obličejí už zase měla zářivé slunce. Když jsem se zvedla, židle pode mnou zaskřípala.

„Vypadáš šíleně unaveně,“ zašeptala mi do ucha a přitiskla mě k sobě. „Taková horší verze zombíka.“

„Jsem naprosto vzhůru,“ řekla jsem vážně.

„Kolik dnů budeš ještě tý lži věřit?“ odfrkla si Lilah a pustila mě.

Vždycky mi přišlo zvláštní vidět ji v uniformě LondAiru. Normálně nosila jen černou v kombinaci s černou ve formě potrhaných kalhot a sepraných triček s logem nějaké oblíbené kapely. Kings of Leon, Giant Rooks, The Kooks. Šňůry od sluchátek a roztržené látkové tašky namísto nynějších perlových náušnic a jmenovky. Když nebyla na letišti, působila dojmem, jako by neustále spěchala na nějakou studentskou přednášku, a nikoho by vůbec nenapadlo, že jí v pokoji visí kostýmek a vedle stojí kufr s bezpočtem vybledlých samolepek.

„Dvě stě čtyřicet šest dnů,“ zamumlala jsem a odolala pokušení přejet si prstem černé tetování na hřbetu ruky.

Za dvě stě čtyřicet šest dnů dám výpověď a budu přijatá na Oxford. Za dvě stě čtyřicet šest dnů už budu existovat jen já a moje čísla. Eulerovo číslo, konstanta pí, všechny ty zlomky, odmocniny a už žádný pocit náhlé otupělosti, který mě občas pohltí. Konečně.

Později budu na tenhle moment vzpomínat se všemi jeho detaily. Syčení hadiček vodní páry u přístrojů na kávu. Natržený balíček cukru na sousedním stolku. Jak se dívám za Lilou, dokud nezmizí v letištním zmatku. Letuška na zemi, která za chvíli vystoupá vzhůru. Naprosto jasně si budu vzpomínat na potlačované vyčerpání, s nímž jsem se zase posadila a konečně si všimla doručeného e-mailu.

Evergibsonova@gmail.com, určitě nějaký spam nebo reklama, na každý pád něco otravného a určeného k rychlému vymazání. Aha. Ne tak docela.

Ever Gibsonová

Komu: olivialgreenova@gmail.uk

Předmět: Důležité

Nejmilejší Olivie,

posílám ti odkaz, který by tě mohl zajímat.

Moc tě zdravím!

E.

Třináct slov, jedno písmeno, jedna zkratka. S nakrčeným obočím jsem sledovala, jak mě odkaz přesměrovává na webovou stránku docentů Stanfordu. Robert Gibson, profesor teoretické astrofyziky a kosmologie, lehce přes čtyřicet, úsměv ve tváři. V košili a s výraznými brýlovými obroučkami vypadal naprosto profesionálně a kompetentně. Všechno na něm úhledným způsobem jasně hlásalo: soukromá univerzita na tisící. Nejpřitažlivější na něm byly oči. Tmavé a hluboké, jako černé díry v opáleném obličejí.

Přelétla jsem životopis, odborné publikace a nabubřelá slova. Bakalářský titul na Stanfordu, magisterský na Cambridge, v roce 2009 vyznamenán cenou Bruna Rossiho. Dokonce tam stálo, o co se ve výzkumu zajímá.

Z čeho se skládá vesmír?

Jaké fyzikální zákony řídí zákony univerza?

Zhluboka jsem se nadechla a znovu se zadívala na fotografii. Hmota, moment hybnosti a elektrické napětí, typické vlastnosti černých děr. Pihy, účes ve stylu Einsteina a nečitelný pohled, vlastnosti Roberta Gibsona. Obří fyzikální fenomén a člověk. V obou případech gravitační jevy, které všechno, co jim stojí v cestě, pohltní.

Zavřela jsem okno tak rychle, jako bych se bála, že jestli se budu koukat do obličeje American Boye ještě o chvíli déle, ztratím se v zakřivení času.

Ještě v té samé vteřině mi začalo pískat v uchu. Stresový tinitus. Mám prý emoční ucho, řekla mi kdysi před lety jedna doktorka. Emoční ucho, otupělé srdce, napadalo mě občas.

Kapitola 2

Nick

O 893 DNŮ POZDĚJI

Sešli jsme se ve tři. Scott, Chester a Remy. A já. Když jsem vešel do Rascalu na třetím terminálu, Scott a Chester už tam byli. Tenhle letištní bar byl mezi mými kolegy a kolegyněmi nejoblíbenějším lokálem v celém Heathrow. Zaměstnanecká kartička umožňovala slevu dvacet procent na vše, tmavé stěny a tlumená světla uvnitř baru působily uklidňujícím dojmem na oči i nervy. Zejména po dvanáctihodinové směně v ostrém osvětlení pilotní kabiny. Místo neustálého šumu a útržků rádiové komunikace bylo z neviditelných reproduktorů slyšet hudbu. Nijak rychlou a nepříliš vlezlou. Jen příjemný podkres v pozadí, tak akorát se hodící k zakončení pracovní směny a blížícímu se volnu.

„Nicku, kámo, no konečně!“

Chester na mě s širokým úsměvem zamával. Přes košili měl tmavý svetr a na nohou mu zářily kožené boty. Perfektně naleštěné, takže vypadaly jako nové, stejně jako ty moje.

„První důstojník Saint James konečně dorazil.“ Scott zvedl bílý hrníček, zatímco jsem se svezl na židli naproti němu.

„Dobry postřeh, první důstojníku Portere.“

„Vřelé díky, první důstojníku Pikeu.“

„Vy jste fakt magoři.“ Protočil jsem panenky, ale vážně jsem to nemyslel.

První důstojník. Nemám tušení, jak dlouho jsme s kamarády snili o tom, jaké to bude, mít tahle dvě slova na jmenovce. Samozřejmě bylo totálně ujetý tady takhle sedět, vtipkovat, chechtat se, objednávat si horké nápoje, protože na pivo bylo ještě příliš brzy, a volat „Nazdar, první důstojníku Crawfordde!“ na Remyho, když konečně dorazil s kufrem i on. Mluvili jsme o létání, probírali naše oblíbené destinace, nejlepší zahraniční hotely, život pilotů obecně a v duchu přemýšleli, jestli je to takové, jaké jsme si to představovali.

A vlastně to zas tak ujetý nebylo.

Zasloužili jsme si to. Dva roky jsme dělali na kurzech výcviku linkových pilotů. Spousta práce a spousta strachu, který jsme po většinou tajili, protože většina z nás přece byli drsní chlapi, co si do profilu na seznamovacích apkách psali *happy pilot to be*.

Před třemi měsíci jsme prošli posledním Final Checkem. Už tři měsíce jsme měli rukávy saka ozdobené třemi proužky a létali napříč Evropou na pravém sedadle kokpitu. Už tři měsíce jsme se chtěli sejít. Konečně to klaplo. Chester přistál zhruba před hodinou z La Palmy, Scott dorazil z charteru do Ženevy. Remy se naopak za hodinu a půl setká ve FOC s posádkou dnešního letu do Říma. FOC byla naše hovorová zkratka pro Flight Operation Center, budovu hned vedle severního východu z letiště, v níž jsme všichni začínali svůj pracovní den. Ani já jsem dneska v noci nespal ve svojí posteli, ale v Oslo.

„Nejenom že žijeme svůj sen, ale žijeme i vysněnej džob,“ prohlásil Scott.

Všichni souhlasně přikývli. Být pilotem není jen vysněné povolání, je to skutečné poslání, se kterým se člověk narodí. Nekonečná svoboda a nikdy nekončící cestování. Pilotování nabízí všechno a ještě mnohem víc.

„Když...“ Remy si přejel rukou přes obličej. Oči měl unavené, ale rozzářené. Tohle z vás udělá létání. Jste na smrt unavení, a šťastní

zároveň. „Když si představím, že už bych nikdy nemoh lítat, je mi hrozně. Myslím, že bych umřel.“

Náš kamarád zněl tak vážně, že nikdo nevěděl, co na to říct. Nakonec mlčení přerušil Scott. Odkášlal si a zdvihl svůj šálek.

„Na lítání!“ zvolal, hodně vážně, hodně sebejistě a téměř slavnostně.

„Na lítání,“ zopakovali jsme všichni sborem a zvedli do výše svoje horké nápoje.

Netuším, jestli si někdo všiml, že se mi klepe hlas.

Kapitola 3

Olivia

Čtyři brnící končetiny, vesmírně tíživé myšlenky na Roberta Gibsona, k tomu bušící srdce zombíka a k smrti unavené tělo. *Moje* totálně vyčerpané tělo. Oukej, fajn. Vzhůru jsem rozhodně nebyla.

Když mi v 16:34 zavibrovala na telefonu zpráva od paní Murphyové, koukla jsem na displej a odložila tužku. Jasonova máma, matka jednoho z mých studentů na doučování, se ptala, jestli bych náhodou zítra neměla místo na jednu extra lekci. *Jason opravdu potřebuje co nejvíce vašich hodin, kvůli tomu přechodu, víte, co myslím*, psala. Přejela jsem si rukou přes obličej. Na dopoledne už jsem měla dohodnutou doučovací hodinu s Andym a v pět odpoledne jsem nastupovala na let do Dublinu, kde přespím. Strávit v rámci služby v zahraničí Silvestra s June bylo stejně nepravděpodobné jako vyhrát v loterii. I když jsme při plánování směn žádaly o stejné lety.

Někdy se ovšem štěstí usměje na každého.

Naposledy jsem si lokla čaje a napsala Jasonově mámě, že mezi jedenáctou a třináctou hodinou bych mohla, a pak jsem si sbalila věci.

Byla jsem sice vzhůru, ale naprosto grogy, takže prodrat se skrz letiště byl vážně horor. Všude bylo těsno a hlučno a příliš jasno. Letiště se podobají velkoměstům, která nikdy nespí. Jen nepulzují

tak hekticky jako třeba New York, spíš hučí. Hukot letadel, hukot letiště a hukot lidských hlasů z celého světa. Indie, Španělsko, Austrálie. Na Heathrow jste mohli zaslechnout útržky hovorů úplně všech možných jazyků. Normálně mi to přišlo zajímavé, ale dneska jsem byla vážně naprosto vyřízená, takže jsem si na eskalátoru nasadila sluchátka. Pustila jsem si svůj nejoblíbenější playlist na Spotify. *Florence-Fantasy*. Samé těžké písničky. Teď právě *Cosmic Love*, abych přehlušila myšlenkovou explozi týkající se profesora Roberta Gibsona. A toho E. E jako Ever? Ever jako vždycky? Kdo to je? Ever Gibsonová. Sestra, matka, dcera? Jeho žena? Pořád ještě ovíněná vánočním punčem a sváteční bublinou s nutkavou potřebou happy endu? Ale proč teď? A proč ona? Proč ne on? Proč takhle zničehonic? Proč vůbec já?

Venku na autobusovém nádraží mě do obličeje udeřil ledový víchř připomínající studenou sprchu v šest hodin ráno. Když jsem míjela umělecká díla na velkých plakátových stěnách, zpomalila jsem krok. Mladí umělci a umělkyně, inspirovaní domovskými městy Tromsø, Buenos Aires a Honolulu, tu v rámci nejnovější reklamní kampaně společnosti LondAir prezentovali svoje obrazy. Můj nejoblíbenější byl třetí zleva, zelené šmouhy na tmavě modré noční obloze a pod nimi moře městských světel.

Zrovna se před výstavkou zastavila nějaká starší dáma, vpravo od ní pokuřovala mládež v teplácích. O pět kroků dál jsem si ho všimla. S rukama zabořenýma do kapes bomberu pozoroval kresbu Buenos Aires. Neměl sako ani pilotskou čepici, i tak jsem si ho ale okamžitě zařadila jako kopilota v civilu. Byla jsem zaměstnankyně aerolinek, takže jsem automaticky rozeznávala detaily prozrazující členy posádky. Naleštěné boty k džínám. Červená visačka na kufru. Navíc měl i londairské kalhoty. Začátečník, pomyslela jsem si a začala si ho prohlížet pozorněji. Byl vysoký, dokonce o hodně vyšší než většina mých kolegů v desetimetrových

podpatcích. Postavu měl štíhlou, dlouhé nohy, dlouhé ruce, v týlu se mu kroutily prameny tmavých vlasů. Na to, abych mu viděla do obličeje, jsem byla příliš daleko.

Dívala jsem se na něj tak dlouho, jak jen to šlo.

Což bylo zvláštní.

Jeho uniforma mě v podstatě odrazovala, od pohledných pilotů jsem se zásadně držela dál. Slíbila jsem si to poté, co si Lilah vyšla s Colsonem Lexingtonem, který tenkrát zároveň chodil s jednou Flye-Flye letuškou. „Na tom klíše něco bude,“ prohlásila Lilah a sdělila mi, že podle Colsona mají všichni jeho kolegové rozehráno na dvou, třech i čtyřech frontách.

Možná se mi prostě líbilo, jak tam tak nehnutě stál. Vypadal, jako by mu všechen ten letištní shon byl ukradený, jako by nebyl pilot, který se zrovna vrací ze směny.

Jako by byl prostě jen párem očí, co pozorují kresbu.

A bylo tu ještě něco dalšího. Ne přímo přitažlivého či atraktivního, spíš cosi lehce povědomého, co jsem nedokázala zařadit. Že bych s ním už někdy letěla? Charter na Mallorcu? Nebo Ženeva s přenocováním, kde jsem ho třeba zahlédla u snídaně mezi ostatními členy posádky?

Než jsem kolem něj prošla, přimhouřila jsem dokonce oči, jak jsem se ze všech sil snažila najít chybějící dílek skládačky. Ale nenašla jsem ho. Nemohla jsem se mu ani podívat do obličeje, protože pořád upřeně sledoval tu kresbu.

Jako zhypnotizovaný.

Došla jsem k autobusovému nástupišti číslo 19 a zesílila hudbu v telefonu. Normálně jsem jezdila metrem, ale řidiči dneska stávkovali. Chaos, který teď musel panovat na všech hlavních stanicích, jsem si radši ani nechtěla představit.

Pohlédla jsem na dvoupatrové autobusy mířící na West Croydon a Greenford Station, na smutnou šedou fasádu letištní haly

a poté na oblohu plnou letadel. Na ohnivě rudé mraky v oranžově planoucí obloze. Na bezpočet stoupajících letounů, táhnoucích za sebou bělostné pruhy kouře. Nebe vypadalo, jako by někdo jen tak, spontánně a bez zábran čmáral po plátně štětcem s jasně zářivými barvami. Jako by se umělec nechal unést a úplně se v malování ztratil.

Automaticky jsem si vzpomněla na mamku. Milovala rudou večerní oblohu, kde není ani stopy po modré, bledé nebo bílé. Jen barvy, které hoří, horizont v plamenech. Milovala takový svět. Klidný, ale pestrý, tichý, a přitom prostý. To je všechno, co si kdy přála, řekla mi jednou a záměrně zdůraznila slovo *prostý*. Věděla jsem, že u toho myslela na svého American Boye, který jí nikdy doopravdy nenaslouchal, na mého otce, kterého jsem neznala, na muže, který zmizel, protože už *prostě* nemohl dál. Na Roberta Gibsona, naši černou díru.

Naposledy jsem pohledem zabloudila k zaměstnanci aerolinek inkognito, ještě pořád stojícímu před kresbou Buenos Aires. Zasněžený pilot na Hlavním autobusovém nádraží Heathrow.

Zhluboka jsem se nadechla a vytočila mámino číslo, ačkoli načasování bylo absolutně nevhodné. Bylo třicátého prosince. Skoro konec. Den, který se rozhodně vůbec nehodí k obdržení mystriózního e-mailu s odkazem na American Boye. Tohle byl totiž začátek v závěru, něco, co v tomhle roce nepůjde jen tak setřást.

Mamka to zvedla při třetím zazvonění.

„Livy, zlatíčko?“ Zněla vyplašeně. „Je všechno v pořádku?“

Viděla jsem ji před sebou, jak sedí v kiosku, telefon pevně přitisknutý k uchu. Za sebou krabičky s tabákem, vpravo noviny, vlevo čokoládové tyčinky. Mamka, obklíčená obličejmi prominentních osobností a kyselými žužu žízalkami, zachumlaná do spousty vrstev oblečení. Triko, svetr, pletená vesta, možná dokonce i šála. Moje máma je totiž mistryně vrstvení. Nejradši vaří lasagne, dárky balí

nejdřív do lesklého hedvábného papíru, potom do krabiček a nakonec do drahých dárkových tašek. Ráno stylem specializované dermatoložky nanáší na obličej hydratační krém, podklad, základní make-up a pak korektor. Vzpomínky na American Boye skrývá za letnými úsměvy a mávnutími ruky. Za crčením vodovodního kohoutku, když myje nádobí, nebo za zesíleným smíchem z televize, když sedí v obýváku.

„Jo, všechno v pořádku. Jenom... Říká ti něco jméno Ever?“

„Ever? Kdo je Ever?“

„Někdo, od koho jsem dostala e-mail. S odkazem k jednomu... ehm... profesorskému profilu jakéhosi Roberta Gibsona. Tys... tys věděla, že je docent na Stanfordu?“

„Ne.“ Pauza. „Co ti tahle Ever napsala?“

„Že by mě ten odkaz mohl zajímat.“

„Ever.“ Přemýšlela nahlas. „Ever, Ever, Ever. Ne, to mi nic neříká.“

Mlčela jsem.

Mamka mlčela.

„Je mi líto, zlatíčko,“ zašeptala, bez dalších obalů.

Čirá, bolestivá pravda.

Mně taky, pomyslela jsem si.

Kapitola 4

Nick

„Šťastnej vstup do nového roku.“ Scott mě poplácal po rameni.

„Moc to zejtra nerozjed.“ Remy na mě mrkl.

„A nezapomeň – už nejsi jen Nick. Jsi první důstojník Saint James!“ Chester zahýbal obočím a já se se smíchem zvedl.

Rozloučil jsem se jako první, protože jsem byl s Charliem domluvený na večeři. Chystal se uvařit něco indického. *Vyzkoušet jednou něco nového*, s fungl novými značkovými pánvemi, okoukanými od pětihvězdičkových kuchařů či z Master Class kurzů vaření, které sledoval v cizích hotelových pokojích.

Ploužil jsem se přes autobusové nádraží a přes WhatsApp Charlie-mu napsal, že jsem na cestě. Koutkem oka jsem najednou zahlédl ty kresby a zastavil se. Nějaký týpek za mnou mě se slovy *Hej, frajere, blokuješ cestu!* naštvane obešel. Zřejmě nadával i pak, ale to jsem vytěsnil. Veškerou moji pozornost upoutala ta kresba Buenos Aires.

Nemohl jsem za to.

Prostě se to stalo.

Podobně jako fakt, že se mě umění dotýká až do morku kostí. Odjakživa. Před třemi lety bych volání kresby Buenos Aires ustál, prošel bych kolem, přesvědčoval se, že se za žádnou cenu neotočím, a stejně to nakonec udělal. S těžkým srdcem, s těžkým pocitem uvnitř, přesně tam, kudy do mě umění pronikalo.

To se mezitím změnilo. Možná jsem pozvolna zapomínal. Každopádně v současnosti jsem se nechal uměním pohltit pokaždé, když jsem se s ním setkal.

Jako právě v tuhle chvíli, před obrazem Almy Alonsové. Malinkatá podkrovní okénka, stěrače aut. Když mi pohled sklouzl k podpisu autorky, naklonil jsem hlavu na stranu. Žádné iniciály, jméno tam stálo celé, Alma Alonso. Dva řádky, dvakrát velké psací A. Jak by se asi cítila, kdyby se už nikdy nemohla podepsat pod svoje dílo? Zemřela by? Podobně jako Remy, kdyby už nikdy nemohl řídit letadlo? Myšlenka přišla sama od sebe a mně bylo jasné, že znám odpověď. Ano, Alma Alonsová by zemřela. Je pravda, že jsem si odpověděl, aniž bych ji znal, ale znal jsem jeden z jejích obrazů.

A ten říkal všechno.

Neuvěřitelně mě naštvalo, že zrovna v téhle chvíli se mi v hlavě ozval hlas Drake. Dokonale padnoucí slova v dokonale nevhodnou dobu. Neměl jsem nejmenší tušení, jestli se to někdy ještě změní.

Jestli teď odejdeš, jsi mrtvej, Nicholasi. Budeš toho litovat. Každěj zatracenej den. A viš proč? Protože tvůj život už ti nebude připadat jako život. Ale jak chceš, klidně zmiz, klidně buď podělanej zbabělec. Obrát se ke štětcům zády. K plátnům, skicám, paletě, barvám, dokonce i ty zatracený sádrě. Jsi neuvěřitelnej blázen, jestli si myslíš, že s uměním prostě můžeš jen tak přestat. Copak jsi zapomněl? Plaveš v každým ze svých obrazů. A jestli teď odejdeš, ve světě bez umění shoříš. A tvoje umění tě bude pronásledovat. Tím jsem si naprosto jistá.

Drake. Dračina poslední slova v mojí hlavě. Dračiny jasné obrysy v mých myšlenkách. Drake v šatech dlouhých až na podlahu, kadmiově červených na jejím opáleném těle. Jen paže měla holé. Tahle poslední chvíle v jejím ateliéru, když mi svoje slova plivala do obličeje. Jak si pak hřbetem ruky otřela rty a bojovně je přitiskla na ty moje. Rozzlobený a zoufalý polibek. Ani trochu romantický, protože Drake byla na holky. Přesto barvy všude kolem, barvy na

mých rtech, na mém jazyku. Barvy úplně hluboko v mém nitru. Pak jsem se od ní odpoutal a odešel jsem. „Odeť jsi mrtvej, Nicholasi!“ zavolala za mnou ostrým hlasem.

Trhl jsem sebou, protože mi v kapse u kalhot zavibroval telefon. Rozptýlení v pravý okamžik. Posunul jsem prstem zelené sluchátko a přijal hovor.

„Kdy dorazíš?“ ptal se Charlie. „Už na tebe všichni čekáme.“

„Všichni?“

„Táta, máma a já.“

Potlačil jsem povzdech a slíbil mu, že zkusím zrychlit. Vykročil jsem kupředu, aniž bych se ohlédl. Z informační cedule uprostřed nádraží jsem si přečetl číslo nástupiště linky směrem do čtvrti Victoria. Byl jsem ještě o dvě nástupiště dál, když jsem si jí všiml. Té letušky, která se očividně snažila, aby nebyla jako letuška poznat. Měla na sobě tmavou zimní bundu, šedobílou čepici a robustní kozačky. Dokonce ze svého zavazadla odstranila cedulku palubního personálu, jenže z kabelky jí vykukoval šátek londairských aerolinek. Pod čepicí jí mizely šňůry svítivě zelených sluchátek. Nastoupila do autobusu směrem na Kingston.

Ne, říkal jsem si. To není možné. Ale čím déle jsem se na ni díval, tím povědomější mi připadala. Tmavší odstín pleti, husté vlasy, ta odmítavá aura kolem ní. Napjatý obličej, sevřené rty. Přímé držení těla. Přeshlapování z jedné nohy na druhou, jako by co nejrychleji potřebovala být někde jinde, protože musí vyřídit milion dalších záležitostí.

Byla tahle dívka, která jako poslední zdvihla zavazadlo na palubu dvoupatrového autobusu a vzápětí mi zmizela z očí, Olivia Greenová?

Ta myšlenka mi nešla z hlavy. V autobuse jsem vytáhl mobil, otevřel Facebook a chystal se zadat *Olivia Greenová* do vyhledávače, když vtom jsem se zarazil. Nahoře na časové ose vzpomínek na

mě vyskočila fotka stará tři roky. Willy a já, jak se široce zubíme před fontánou Trevi. Vpravo od nás bylo vidět ledovcově modrý rukáv svetru, který určitě patřil Theovi.

Na snímku Willy předváděl svůj typický milionový úsměv, kterým si jeho agent vysvětloval množství profi nabídek, jež jako basketbalový hráč obdržel. Něco na tom bylo, ty Willyho dokonale bílé zuby, perfektní úhel, jakým zdvihal koutky úst. Přesto by mě zajímalo, jestli na něm někdo dokázal poznat tu nejistotu. Jeho sen se mohl v souvislosti s náhlým zraněním či promarněným rozhodujícím trestným hodem v podstatě kdykoli rozplynout.

V myšlenkách už jsem si formuloval zprávu, kterou Willymu pošlu, nějaké obyčejné *Jak je?*, možná screenshot téhle fotky, když vtom jsem ji uviděl. Dívku s nekonečně hustými vlasy, úplně vpravo. Stranou od pózující skupinky. Pozorovatelku turistického dění. Její pohled sklouzl mým směrem. Působil utrápeně. Jako pohled outsidera uprostřed neznámé show.

Olivia.

Kapitola 5

Olivia

245 DNŮ

Svítivě zelené šňůry sluchátek, tlusté ponožky se třpytkami a potiskem srdíček, perfektně poskládané oblečení. To všechno na mě vykouklo, když jsem následující den kolem desáté hodiny večer v dublinském hotelovém pokoji otevřela svůj skořepinový kufr. Tohle zavazadlo bylo můj druhý domov, vždy pečlivě urovnaný a přesně odpovídající aktuálnímu pobytu. Hru *Do kufru si balím...* jsem hrála tak dlouho, že jsem si stačila vyvinout bezchybnou strategii.

Před půl hodinou jsme dorazili do hotelu, za chvíli mě vyzvedne June. Popadla jsem džíny a svetr a vklouzla do čistého oblečení. Vtom se ozvalo krátké zaklepání na dveře.

„Jakou barvu má tvoje spodní prádlo?“ zeptala se.

Zmateně jsem pohlédla na June, která ve vysokých kozačkách s nízkým podpatkem vstoupila do mého pokoje, posadila se na postel a z kabelky vylovila obdélník růžového hedvábného papíru.

„Nech mě hádat – černou, že jo?“

„Víš, že zníš jako jeden z těch týpků, co chatujou, Lile?“

„Odkdy nosím svetry s nápisama, dělám si selfíčka v posilovně a poslouchám rap z hitparád?“ Zasmála se. „To je fuk, prostě se vsadím, že není červený.“

Zahýbala obočím a podala mi balíček hedvábného papíru, abych ho otevřela. Kalhotky v burgundské rudé. Zamračila jsem se.

„Máme je všechny. Alba říkala, že červený prádlo na Silvestra přináší štěstí v lásce.“ Přehodila si vlasy dozadu, takže jí v uších byly vidět obrovské, zlatě se blyštící trojúhelníky. „Co na to říkáš?“

Můj pohled bezradně klouzal od spodního prádla k jejím náušnicím. „Přijde mi divný, že nám Alba rozdává kalhotky.“

„To jsem jí taky říkala, ale ona namítla, že trocha štěstí v lásce přece ještě nikdy nikomu neublížila, a já si připomněla, že Alba je prostě nejlepší druhá máma na světě.“

June pokrčila rameny. „A jak se ti líbí moje náušnice? Pěkný, že jo? Konečně změna. To je mimochodem jedno z mých předsevzetí do příštího roku.“

„Nosit obří náušnice?“

„Ne, zkoušet nové věci.“

„Tobě Lilah taky napsala seznam novoročních předsevzetí?“

Oblékla jsem si bundu a zkontrolovala se v zrcadle. Jednoduché džíny, jednoduchý top, jednoduché boty. Spokojeně jsem vydechla. Nosila jsem zásadně nenápadné barvy a jednoduché střihy. Nejradši seprané džíny v kombinaci s obyčejnými pásky a úzkými roláčky a k tomu moje oblíbené kozačky.

„Ne, sepsala jsem si ho sama. Nekupovat už žádnou Fast Fashion, užít si léto, každý den udělat jednu polaroidovou fotku a v prosinci z toho vytvořit album. Jsou to jenom tři body. Quality over Quantity. Však víš.“

Vzala do prstů svůj zlatý řetízek s placatým přívěskem, který jí vzápětí zmizel pod bílou vintage blůzkou. K ní měla kostkovanou sukni a černé punčocháče se srdíčkovým vzorem. June měla slabost pro módu a oční linky. Jedině večer, když si obouvala tenisky na běhání, bylo možné vidět ji nenalíčenou.

„Ty si je neoblíkneš?“ Pokývla hlavou k červeným kalhotkám, které jsem s nezájmem hodila do kufru.

„Není čas. Máme zpoždění.“

June si povzdechla a vstala, přičemž z kabelky vytáhla dvě mini lahvičky sektu. Podala mi tu s modře zbarvenou tekutinou.

„*Make a blueberry blue wish*. Při prvním loku si smíš něco přát.“

Zatímco jsem studovala etiketu na lahvičce, June mě svým telefonem naposledy v tomhle roce vyfotila.

Pokoj jsme opustily krátce před jedenáctou. V hale nám recepční popřála příjemný večer, na ulici to vonělo Silvestrem. Trochu po předčasně vypálených petardách a po rozzářených lidech, kteří se hrnuli do přečpaných barů. Tak jako já a June.

Naším cílem byl lokál *Hunter's*, kde kapitán letadla zamluvil stůl pro patnáct zaměstnanců LondAiru. Dostatečný počet míst pro všechny tři posádky, které ten večer v Dublinu nocovali. Na Trip-Advisoru měl *Hunter's* 4,9 hvězdiček a June poznamenala, že 4,9 je skoro pět, takže tam musíme jít. „Bude to super, uvidíš,“ řekla.

Nicméně všechno, co jsem při vstupu do baru viděla, byla cizí těla, která se mačkala na jiná cizí těla. Zpocené mužské ruce na houpajících se ženských zadnicích, hlasitá tlačenička a improvizovaný tanec. *Hunter's* vypadal jako jakýkoli jiný bar. Jen stěny tapetované spoustou obrázků, plakátů a vtipných přípitků atmosféru lehce oživovaly. „Tamhle je naše posádka, ne?“

June ukázala doleva, kde stál jeden obsazený stůl vedle druhého. Můj pohled se zastavil na kabinovém vedoucím Matthewovi, který i v neformálním oblečení působil jako v uniformě. Bílou košili sice vyměnil za tmavou, světlé vlasy si ovšem jako obvykle úhledně sčesal dozadu. Na zápěstí se mu blyštěly drahé hodinky, jasná indicie vyšší šarže posádky.

„Jo,“ potvrdila jsem, „to jsou oni.“

Takže hurá do tlačeničky, prodírat se skrz tančící hosty. Přijímat doteky cizí holé kůže. Bylo mi takové horko, že jsem téměř začala pochybovat o existenci novoroční zimy.